

Postępowanie przed wojewódzkimi komisjami do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych – wybrane problemy

1. Wstęp

Postępowanie przed wojewódzkimi komisjami do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych¹ zostało uregulowane w rozdziale 13a ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta² zatytułowanym „Zasady i tryb ustalania odszkodowania i zadośćuczynienia w przypadku zdarzeń medycznych”, tj. w art. 67a – 67o u.p.p. Postępowanie to wprowadzone zostało do polskiego porządku prawnego ustawą z dnia 28 kwietnia 2011 r. o zmianie ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta oraz ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych³, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2012 r. Postępowanie przed wojewódzkimi komisjami stanowi pozasądową drogę dochodzenia odszkodowania lub zadośćuczynienia za szkodę poniesioną przez pacjenta w następstwie tzw. zdarzenia medycznego zdefiniowanego w art. 67a u.p.p.⁴ Wskazana wyżej, alternatywna wobec drogi sądowej

¹ Dalej także jako: wojewódzka komisja, komisja.

² Tj. Dz.U. z 2020 r. poz. 849 ze zm., dalej jako: u.p.p.

³ Dz.U. z 2011 r. Nr 113, poz. 660.

⁴ Szerzej na temat pojęcia zdarzenia medycznego: D. Karkowska, [w:] D. Karkowska, J. Chojnacki, *Postępowanie przed wojewódzką komisją do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych*, Warszawa 2014, s. 117; J. Sadowska, *Postępowanie przed wojewódzką komisją do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych*, Sopot 2015,

droga dochodzenia roszczeń z tytułu zdarzeń medycznych, funkcjonuje w prawie polskim od ponad dziewięciu lat. W czasie obowiązywania regulacji art. 67a–67o u.p.p. przed wojewódzkimi komisjami wszczęto wiele postępowań. W konsekwencji powstał szereg wątpliwości prawnych na tle przepisów regulujących to postępowanie. W wielu tych kwestiach głos zabierały sądy powszechne, wyznaczając kierunek działania wojewódzkich komisji.

Celem niniejszego artykułu jest przedstawienie najważniejszych problemów, które pojawiły się na tle wielu postępowań toczących się przed wojewódzkimi komisjami do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych i które znalazły odzwierciedlenie w orzecznictwie sądów powszechnych. Przy tym w niniejszym opracowaniu przedstawione zostaną wybrane zagadnienia z zakresu regulacji prawnej postępowania przed wojewódzkimi komisjami. Kryterium doboru tych zagadnień stanowi zaś ich obecność w judykaturze. W konsekwencji omówione zostaną w ujęciu praktycznym zagadnienia dotyczące zaświadczeń, o których mowa w art. 67k ust. 4 u.p.p., w zakresie ich kwalifikacji prawnej i sposobu wydawania, a także dopuszczalność powództw przeciwegzekucyjnych. Artykuł ma na celu również zwięzłą ocenę funkcjonowania w polskim porządku prawnym pozasądowego postępowania cywilnego, które toczy się przed wojewódzkimi komisjami. Uwagi w tym zakresie zostaną poczynione w nawiązaniu do informacji Najwyższej Izby Kontroli o wynikach przeprowadzonej kontroli wojewódzkich komisji do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych⁵. Przywołana informacja NIK zawiera negatywne konkluzje co do skuteczności działania wojewódzkich komisji jako pozasądowego systemu kompensacji szkód medycznych, który nie zapewnia pacjentowi skutecznego dochodzenia odszkodowania lub zadośćuczynienia.

s. 33–41; I. Kunicki (red.), J. Sadowska, *Postępowanie przed wojewódzką komisją do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych. Komentarz do art. 67a–67o ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta*, Warszawa 2016, s. 6–11. Por. także M. Serwach, *Odpowiedzialność za zdarzenia medyczne według nowego prawa – pytania i odpowiedzi*, „Medycyna Praktyczna” 2011, nr 9, s. 121; M. Serwach, *Odpowiedzialność za zdarzenia medyczne – nowe regulacje prawne*, „Medycyna Praktyczna” 2011, nr 6, s. 106.

⁵ *Informacja o Wynikach Kontroli NIK, Pozasądowe dochodzenie roszczeń przez pacjentów*, nr ewid. 163/2018/P/18/057/KZD, dostęp: www.nik.gov.pl; dalej jako: informacja NIK-u.

2. Kwalifikacja prawna zaświadczeń wydanych w trybie art. 67k ust. 4 u.p.p.

Na wstępie tej części niniejszego opracowania wskazać należy, że postępowanie przed wojewódzkimi komisjami podzielić można na dwa etapy. Etap pierwszy sprowadza się do ustalenia przez komisję, czy zdarzenie, którego następstwem była szkoda majątkowa lub niemajątkowa, stanowiło zdarzenie medyczne w rozumieniu art. 67a u.p.p. Drugi etap obejmuje zaś ustalenie wysokości odszkodowania lub zadośćuczynienia należnego podmiotowi składającemu wniosek. Etap ten ma charakter ugodowo-mediacyjny. W ramach tego etapu dokonywane są czynności zmierzające do ustalenia wysokości odszkodowania i zadośćuczynienia, które mogą doprowadzić do wydania zaświadczenia będącego przedmiotem niniejszych rozważań (por. art. 67k u.p.p.).

Zgodnie z art. 67k ust. 4 u.p.p. wojewódzka komisja wystawia zaświadczenie, w którym stwierdza złożenie wniosku o ustalenie zdarzenia medycznego, wysokość odszkodowania lub zadośćuczynienia oraz fakt nieprzedstawienia propozycji odszkodowania lub zadośćuczynienia przez ubezpieczyciela, zaś zaświadczenie to stanowi tytuł wykonawczy. Na wstępie zauważyć zatem należy, że w postępowaniu przed wojewódzkimi komisjami może dojść do wydania tytułu wykonawczego w postaci wskazanego wyżej zaświadczenia komisji⁶.

Powołany przepis art. 67k ust. 4 u.p.p. określa *expressis verbis* wymienione wyżej zaświadczenie jako tytuł wykonawczy. Wykładnia literalna nie pozostawia zatem wątpliwości, że dokument ten podlega wykonaniu bez nadania mu klauzuli wykonalności, a zatem stanowi tytuł wykonawczy szczególny⁷. Teza ta została już przedstawiona i szerzej uzasadniona

⁶ Por. W. Broniewicz, A. Marciniak, I. Kunicki, *Postępowanie cywilne w zarysie*, Warszawa 2020, s. 575.

⁷ Por. W. Broniewicz, A. Marciniak, I. Kunicki, *op. cit.*, s. 575. Dokument ten stanowi zatem podstawę wszczęcia egzekucji przeciwko ubezpieczycielowi (por. D. Karkowska, *Ustawa o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta. Komentarz*, Warszawa 2012, s. 506).

w literaturze przedmiotu⁸. Pomimo jednak jasnego brzmienia przepisu art. 67k ust. 4 u.p.p., zagadnienie charakteru prawnego zaświadczeń wydanych w trybie art. 67k ust. 4 u.p.p. wzbudzało wątpliwości w praktyce. Wątpliwości odnośnie do kwalifikacji prawnej tych zaświadczeń powstały również w doktrynie. Zauważyć można pojedyncze stanowiska uznające zaświadczenie wojewódzkiej komisji wydane w trybie art. 67k ust. 4 u.p.p. za tytuł egzekucyjny. M.P. Ziemiak wskazuje, że z uwagi na zawarte w art. 67o u.p.p. odesłanie do stosowania przepisów działu II tytułu I części trzeciej kodeksu postępowania cywilnego bardziej poprawne i spójne systemowo jest przyjęcie rozwiązania, zgodnie z którym wskazane wyżej zaświadczenie stanowi tytuł egzekucyjny⁹. J. Mucha, powołując się na odesłanie do przepisów kodeksu postępowania cywilnego regulujących postępowanie klauzulowe, podkreśla, że zaświadczenie wojewódzkiej komisji wymaga nadania klauzuli wykonalności i w konsekwencji stanowi tytuł egzekucyjny. Przy tym autorka zaznacza, że do momentu zmiany przepisów u.p.p. lub określenia charakteru prawnego wskazanego zaświadczenia w orzecznictwie zaświadczenie to należy traktować jak tytuł wykonawczy¹⁰.

Kwalifikację prawną zaświadczenia wojewódzkiej komisji wydanego zgodnie z art. 67k u.p.p. określił Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 13 października 2016 r.¹¹ W sprawie tej wojewódzka komisja do

⁸ Por. H. Frąckowiak, *Zaświadczenie Wojewódzkiej Komisji ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych jako szczególny tytuł wykonawczy*, „Studia Prawnoustrojowe” 2014, nr 24, s. 235; J. Sadowska, *Tytuły wykonawcze powstające w postępowaniu przed wojewódzką komisją do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych (część I)*, „PPE” 2015, nr 6, s. 24–41; J. Sadowska, *Tytuły wykonawcze powstające w postępowaniu przed wojewódzką komisją do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych (część II)*, „PPE” 2015, nr 7, s. 6–18; I. Kunicki (red.), J. Sadowska, *op. cit.*, s. 123. Podobnie D. Karkowska, która stwierdza, że dokumenty wymienione w art. 67k u.p.p. stanowią podstawę wszczęcia egzekucji przeciwko ubezpieczycielowi (por. *Ustawa...*, s. 506).

⁹ Por. M.P. Ziemiak, *Postępowanie przed wojewódzkimi komisjami do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych. Wybrane aspekty*, [w:] E. Kowalewski (red.), *Kompensacja szkód wynikłych ze zdarzeń medycznych. Problematyka cywilnoprawna i ubezpieczeniowa*, Toruń 2011, s. 192, 193.

¹⁰ Por. J. Mucha, *Charakter prawny postępowania przed wojewódzką komisją do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych*, [w:] M. Gwoździcka-Piotrowska, J. Wiśniewski, P. Ziobrowski (red.), *Obszary akademickiej wiedzy naukowej*, Poznań 2012, s. 50, 51.

¹¹ I ACa 186/16, LEX nr 2139353.

spraw orzekania o zdarzeniach medycznych w postępowaniu wszczętym z wniosku osoby fizycznej ustaliła zaistnienie zdarzenia medycznego podczas jej hospitalizacji. Wobec nieprzedstawienia przez szpital propozycji odszkodowania i zadośćuczynienia w terminie określonym w art. 67k ust. 2 u.p.p. przewodniczący komisji wydał zaświadczenie w trybie art. 67k ust. 4 u.p.p. Tak wydanemu zaświadczeniu sąd rejonowy postanowieniem nadał klauzulę wykonalności, obciążając szpital obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania klauzulowego. Powód (Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej¹²) wniósł zażalenie na to postanowienie do sądu okręgowego, w którym zakwestionował prawidłowość sposobu wydania zaświadczenia, z uwagi na jego podpisanie wyłącznie przez przewodniczącego komisji, a nie przez cały skład orzekający¹³. Zażalenie powoda zostało jednak oddalone przez Sąd Okręgowy w Lublinie postanowieniem z dnia 25 czerwca 2014 r., zaś kwota wskazana w zaświadczeniu wydanym zgodnie z art. 67k ust. 4 u.p.p. została wyegzekwowana. Następnie zaś powód, tj. Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej, wystąpił z roszczeniem przeciwko Skarbowi Państwa o naprawienie szkody, powołując się na wydanie orzeczeń niezgodnych z prawem¹⁴. Sąd okręgowy oddalił to powództwo, zaś od wyroku sądu okręgowego oddalającego powództwo Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej wniósł apelację do Sądu Apelacyjnego w Lublinie.

W tezie wskazanego wyroku Sąd Apelacyjny w Lublinie stwierdził, że ustawodawca wyraźnie oddziela pojęcie tytułu egzekucyjnego od tytułu

¹² Przepis art. 67k ust. 3 u.p.p. posługuje się pojęciem ubezpieczyciel. Jednakże zgodnie z art. 67k ust. 10 u.p.p. przepisy ust. 1–9 oraz przepisy wydane na podstawie ust. 11, w zakresie, w jakim dotyczą ubezpieczyciela, stosuje się do podmiotu leczniczego prowadzącego szpital, w przypadku wyczerpania sumy ubezpieczenia w odniesieniu do wszystkich zdarzeń medycznych w szpitalu, których skutki są objęte umową ubezpieczenia, o której mowa w art. 67i ust. 2 pkt 2, albo niezawarcia tej umowy.

¹³ Zagadnienie sposobu wydawania przedmiotowego zaświadczenia zostało przedstawione w pkt. 3 niniejszego opracowania.

¹⁴ Powód wskazywał, że niezgodne z prawem są następujące orzeczenia:

– Sądu Rejonowego w K. z 8 listopada 2013 r. w sprawie I Co 1054/13 o nadaniu klauzuli wykonalności zaświadczeniu Wojewódzkiej Komisji ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych, oraz

– Sądu Okręgowego w L. z 25 czerwca 2014 r. wydanego na skutek rozpoznania zażalenia na postanowienie z dnia 8 listopada 2013 r. Sądu Rejonowego w K.

wykonawczego, zaś art. 67k ust. 4 u.p.p. stanowi, że zaświadczenie wydane w trybie tego przepisu jest tytułem wykonawczym. W konsekwencji uznać należy, że jest to taki tytuł egzekucyjny, który upoważnia uprawnionego do prowadzenia egzekucji bez potrzeby ubiegania się o nadanie temu tytułowi klauzuli wykonalności. Ponadto sąd ten wskazał, że mimo iż co do zasady tytułem wykonawczym jest tytuł egzekucyjny, któremu sąd nadał klauzulę wykonalności, to jednak ustawa może przewidywać takie tytuły egzekucyjne, którym nie ma potrzeby nadawania klauzuli wykonalności, gdyż z mocy samej ustawy stanowią one tytuł wykonawczy. Przepisem wskazującym tytuł egzekucyjny stanowiący *ex lege* tytuł wykonawczy jest art. 67k ust. 4 u.p.p. Przepis ten wprost stanowi, że zaświadczenie wojewódzkiej komisji do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych jest tytułem wykonawczym, a nie tytułem egzekucyjnym. W konsekwencji zaświadczenie, o którym mowa w art. 67k ust. 4 u.p.p., stanowiło wystarczającą podstawę do wszczęcia i prowadzenia egzekucji, bez konieczności zaopatrywania go w klauzulę wykonalności. Postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności zaświadczeniu wojewódzkiej komisji było zatem zbędne, a nawet naruszało prawo. W konsekwencji wniosek o nadanie klauzuli wykonalności powinien być oddalony¹⁵.

Zauważyć należy, że Sąd Apelacyjny w Lublinie potwierdził przedstawione w doktrynie stanowisko odnośnie do charakteru prawnego zaświadczenia wojewódzkiej komisji wydanego w trybie art. 67k ust. 4 u.p.p. Powyższe stanowisko zasługuje na aprobatę. Także w literaturze przedmiotu powyższy wyrok spotkał się z pozytywną oceną¹⁶. Zauważyć przede wszystkim należy, że stanowisko Sądu Apelacyjnego w Lublinie jest zgodne z wykładnią literalną art. 67k ust. 4 u.p.p. Podkreślenia wymaga zaś, że jedną z podstawowych zasad odczytywania znaczenia przepisów prawnych jest danie pierwszeństwa wykładni literalnej. W konsekwencji należy w pełni podzielić zaprezentowane stanowisko Sądu Apelacyjnego

¹⁵ Por. uzasadnienie wyroku z dnia 13 października 2016 r., I ACa 186/16, LEX nr 2139353.

¹⁶ Por. glosa aprobująca do przedmiotowego orzeczenia: J. Kalak, *Zaświadczenie wojewódzkiej komisji ds. orzekania o zdarzeniach medycznych jako tytuł wykonawczy – glosa aprobująca do wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 13.11.2016 r. (I ACa 186/16)*, „Arbitraż i Mediacja” 2017, nr 2, s. 53–64, Legalis.

w Lublinie i wyrazić nadzieję, że powyższy wyrok, wydany zgodnie ze stanowiskiem większości wypowiedzi doktryny i wykładnią literalną przepisu art. 67k ust. 4 u.p.p., przyczyni się do prawidłowego rozumienia charakteru prawnego zaświadczenia wojewódzkiej komisji. Powyższa interpretacja zakończy zaś rozważania części doktryny, jak również przedstawicieli praktyki, co do ewentualnego uznania zaświadczenia komisji za tytuł egzekucyjny i powinności nadawania mu klauzuli wykonalności.

3. Sposób wydawania zaświadczeń w trybie art. 67k ust. 4 u.p.p.

Kolejnym zagadnieniem budzącym wątpliwości w praktyce jest sposób wydawania przez wojewódzką komisję zaświadczenia, o którym mowa w art. 67k ust. 4 u.p.p. Zgodnie z art. 67k ust. 4 u.p.p. wojewódzka komisja wystawia zaświadczenie, w którym stwierdza złożenie wniosku o ustalenie zdarzenia medycznego, wysokość odszkodowania lub zadośćuczynienia oraz fakt nieprzedstawienia propozycji odszkodowania i zadośćuczynienia. Spór powstał w związku z próbą jednoznacznego stwierdzenia, czy zaświadczenie, o którym mowa wyżej, powinno zostać podpisane przez cały skład orzekający w danej sprawie, czy też wystarczające jest podpisanie zaświadczenia przez przewodniczącego tego składu.

W stanie faktycznym będącym podstawą wskazanego wyżej wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 13 października 2016 r.¹⁷ przewodniczący wojewódzkiej komisji wydał zaświadczenie w trybie art. 67k ust. 4 u.p.p. Zaświadczenie to w ocenie powoda było nieprawidłowo wydane, gdyż zostało podpisane jedynie przez przewodniczącego komisji, a nie przez cały skład orzekający, w związku z czym nie mogło stanowić tytułu egzekucyjnego. Mimo to sąd rejonowy nadał mu klauzulę wykonalności. W konsekwencji postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności zostało zaskarżone. Powód zarzucił temu postanowieniu naruszenie m.in. przepisów art. 777 § 1 pkt 3, art. 776 k.p.c.¹⁸ oraz art. 67k ust. 4 u.p.p. poprzez

¹⁷ I ACa 186/16, LEX nr 2139353.

¹⁸ Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1575 ze zm., dalej jako k.p.c.

nadanie klauzuli wykonalności, zaświadczeniu niebędącemu tytułem egzekucyjnym. Sąd pierwszej instancji rozpoznający powództwo o odszkodowanie uznał, że wydanie zaświadczenia, o którym mowa w art. 67k ust. 4 u.p.p., nie jest elementem działalności orzeczniczej wojewódzkiej komisji. W zaświadczeniu komisja stwierdza bowiem jedynie, że zaszły określone w przepisach u.p.p. przesłanki o charakterze formalnym, takie jak: złożenie wniosku o ustalenie zdarzenia medycznego, wskazanie przez wnioskodawcę wysokości proponowanego odszkodowania lub zadośćuczynienia i stanowisko ubezpieczyciela w tej kwestii. Przepisy u.p.p. nie określają zasad wydawania zaświadczeń w sposób szczegółowy. Nie określają tego również przepisy k.p.a.¹⁹ Kwestie dotyczące wewnętrznej organizacji, porządku wydawania zaświadczeń mogą zostać więc unormowane w regulaminie komisji. W przedstawionej sprawie zgodnie z regulaminem do zadań przewodniczącego komisji należało wystawianie zaświadczeń stwierdzających złożenie wniosku, wysokość zadośćuczynienia lub odszkodowania oraz nieprzedstawienia przez ubezpieczyciela propozycji zadośćuczynienia lub odszkodowania. W konsekwencji wojewódzka komisja działa na podstawie uchwalonego przez siebie regulaminu. Postanowienia regulaminu określają zatem funkcjonowanie komisji, w zakresie, w którym nie zostało to uregulowane przez przepisy u.p.p.²⁰

W uzasadnieniu wskazanego wyroku Sąd Apelacyjny w Lublinie podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że wydawanie zaświadczeń w trybie art. 67k ust. 4 u.p.p. nie stanowi działalności orzeczniczej komisji. Są to bowiem czynności administracyjne polegające na potwierdzeniu zaistnienia faktów istotnych z punktu widzenia przepisów u.p.p., które przesądzają o zasadności odpowiedzialności szpitala lub ubezpieczyciela wynikającej ze zdarzenia medycznego. Sąd ten wskazał również, że skoro kwestia wydawania zaświadczeń pozostawiona została do uregulowania w regulaminie komisji, a regulamin upoważnia przewodniczącego komisji

¹⁹ Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 256 ze zm., dalej jako k.p.a.

²⁰ Por. uzasadnienie faktyczne Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 13 października 2016 r., I ACa 186/16, LEX nr 2139353.

do wydawania owych zaświadczeń, to brak podstawy do kwestionowania legalności tego rozwiązania, a w konsekwencji legalności wydanego zaświadczenia. Podobne stanowisko zajął Sąd Okręgowy w Świdnicy w wyroku z dnia 23 listopada 2018 r.²¹ W uzasadnieniu wskazał bowiem, że wydawanie zaświadczeń w trybie art. 67k ust. 4 u.p.p. nie stanowi działalności orzeczniczej komisji, lecz należy do czynności o charakterze materialno-technicznym. Czynności te polegają zaś na potwierdzeniu spełnienia przesłanek ustawowych, które określają odpowiedzialność podmiotu medycznego lub ubezpieczyciela wynikającą ze zdarzeń medycznych i wysokość odszkodowania. Sposób wydawania zaświadczeń powinien zostać ujęty w regulaminie komisji. W przedstawionych wyżej wyrokach sądy zaprezentowały jedno ze stanowisk odnoszących się do zagadnienia sposobu wydawania zaświadczeń w trybie art. 67k ust. 4 u.p.p.

Odmienne stanowisko wyrażone zostało m.in. w postanowieniu Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 października 2013 r.²² oraz w wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 maja 2019 r.²³ W uzasadnieniu wskazanych wyżej orzeczeń stwierdzono jednoznacznie, że skoro zaświadczenie ma być tytułem wykonawczym, to powinno być wystawione przez organ, który je wydał w pełnym składzie. Skoro zatem przepisy wprost wskazują, że orzeczenie komisji podpisuje cały skład, to tym samym stwierdzić należy, że tytuł wykonawczy również powinien być podpisany przez wszystkich członków komisji orzekającej w danej sprawie. W ocenie wymienionych wyżej sądów, mimo że ustawodawca nie wskazał tego wprost, z określenia, że zaświadczenie wystawia komisja, wynika, iż winno być ono wystawione przez wszystkich członków komisji orzekających w danej sprawie.

Za trafne uznać należy drugie z przedstawionych stanowisk. Zgodnie bowiem z treścią art. 67k ust. 4 u.p.p. zaświadczenie, o którym mowa, wystawia wojewódzka komisja. Żaden inny organ postępowania,

²¹ I C 1418/18, Lex nr 2607755.

²² I ACz 1910/13, Legalis.

²³ XII C 2130/18, portal orzeczeń Sądu Okręgowego we Wrocławiu: [http://orzeczenia.wroclaw.so.gov.pl/details/\\$N/155025000006003_XII_C_002130_2018_Uz_2019-06-19_001](http://orzeczenia.wroclaw.so.gov.pl/details/$N/155025000006003_XII_C_002130_2018_Uz_2019-06-19_001).

np. przewodniczący komisji, nie ma zatem uprawnienia do wystawienia analizowanego zaświadczenia. W konsekwencji przyjąć należy, że zaświadczenie to powinni podpisać wszyscy członkowie składu orzekającego wojewódzkiej komisji biorący udział w rozpoznawaniu danej sprawy²⁴. Podkreślenia wymaga, że przepisy u.p.p. wprost określają kompetencje przewodniczącego komisji. W szczególności przewodniczący komisji dokonuje oceny wniosku wszczynającego postępowanie pod względem spełnienia warunków formalnych (art. 67f ust. 3 u.p.p.), kieruje pracami wojewódzkiej komisji (art. 67j ust. 5 u.p.p.), ogłasza treść orzeczenia (art. 67e ust. 11 i 11a u.p.p.), wyznacza termin pierwszego posiedzenia składu orzekającego oraz jego przewodniczącego (art. 67e ust. 11a u.p.p.). W konsekwencji przepisy u.p.p. rozróżniają kompetencje wojewódzkiej komisji i jej przewodniczącego. Nie ma zatem podstawy prawnej, aby scedować na przewodniczącego komisji, w wewnętrznym regulaminie działalności danej komisji, prawa do wydawania zaświadczenia i w konsekwencji upoważnić wyłącznie przewodniczącego do podpisania tego dokumentu, z wyłączeniem pozostałych członków składu orzekającego. Warto również dodać, że przepis art. 67k ust. 4 u.p.p. prawidłowo wskazuje podmiot uprawniony do wystawienia zaświadczenia, o które chodzi. Zauważyć bowiem należy, że tak ważnej czynności, jaką jest wystawienie tytułu wykonawczego, nie powinien dokonywać przewodniczący wojewódzkiej komisji.

4. Dopuszczalność powództw przeciwegzekucyjnych

Kolejnym spornym zagadnieniem dotyczącym postępowania przed wojewódzkimi komisjami jest dopuszczalność kwestionowania tytułu wykonawczego w postaci zaświadczenia wydanego przez komisję w trybie art. 67k ust. 4 u.p.p. w drodze powództwa przeciwegzekucyjnego (powództwa opozycyjnego). Powyższa wątpliwość może wynikać z braku wyraźnego odesłania w przepisach u.p.p. do stosowania przepisów

²⁴ J. Sadowska, *Tytuły...* (część I), s. 30; I. Kunicki (red.), J. Sadowska, *op. cit.*, s. 123.

art. 840–843 k.p.c. (por. art. 67o u.p.p.). Należy zatem rozważyć możliwość kwestionowania obowiązku stwierdzonego we wskazanym tytule wykonawczym. W szczególności trzeba odpowiedzieć na pytanie, czy dłużnik powinien mieć zapewnioną możliwość merytorycznej obrony przeciwko egzekucji prowadzonej w oparciu o tytuł wykonawczy wydany w trybie art. 67k ust. 4 u.p.p.

Wskazane zagadnienie zostało poruszone w przedstawionym wyżej wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 maja 2019 r.²⁵ W sprawie z powództwa opozycyjnego wniesionego przez Zespół Szpitali w O. przeciwko osobie fizycznej pozwana (pokrzywdzona zdarzeniem medycznym) zarzuciła bowiem, że nie jest dopuszczalne podważanie tytułu wykonawczego, tj. zaświadczenia wojewódzkiej komisji wydanego w trybie art. 67k ust. 4 u.p.p., w drodze tego powództwa. Natomiast w ocenie sądu orzekającego tryb określony przepisami o postępowaniu z powództw przeciwegzekucyjnych, przewidziany w przepisach k.p.c., jest dopuszczalny w sprawach tego rodzaju. Sąd wskazał bowiem, że zgodnie z treścią art. 840 § 1 pkt 1–3 k.p.c., strona może w przypadkach wskazanych w tych przepisach skierować powództwo opozycyjne, żądając pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego. Istotą powództwa opozycyjnego jest wykazanie, że sam tytuł wykonawczy nie odpowiada istotnemu i rzeczywistemu stanowi rzeczy. Sąd stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie podstawę powództwa stanowi kwestionowanie istnienia tytułu wykonawczego²⁶.

Problem ten był rozstrzygany również m.in. przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 7 lutego 2019 r.²⁷ Powód domagał się na podstawie stosowanego w drodze analogii art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci zaświadczenia wojewódzkiej komisji do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych. Sąd okręgowy oddalił powództwo w tej sprawie, przyjmując, że nawet

²⁵ XII C 2130/18, portal orzeczeń Sądu Okręgowego we Wrocławiu: [http://orzeczenia.wroclaw.so.gov.pl/details/\\$N/155025000006003_XII_C_002130_2018_Uz_2019-06-19_001](http://orzeczenia.wroclaw.so.gov.pl/details/$N/155025000006003_XII_C_002130_2018_Uz_2019-06-19_001)

²⁶ Por. uzasadnienie wyroku XII C 2130/18.

²⁷ V ACa 683/18, Legalis.

gdyby dopuścić możliwość analogicznego stosowania art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c., to powództwo i tak okazałoby się nieuzasadnione. Powód powołał się bowiem na wadliwość w zakresie złożenia podpisu przez przewodniczącego składu orzekającego na zawiadomieniu o bezskutecznym upływie terminu do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (por. art. 67 ust. 7–9 u.p.p.). Wskazana okoliczność w jednoznacznej ocenie sądu okręgowego nie może skutkować nieważnością zawiadomienia. Wyrok ten został zaskarżony w drodze apelacji. Sąd apelacyjny wskazał w uzasadnieniu przytoczonego wyroku, że zakresem działania art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. objęty jest także tytuł wykonawczy w postaci zaświadczenia wystawionego przez wojewódzką komisję do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych. Podobne konkluzje płyną z wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 3 listopada 2016 r.²⁸ W uzasadnieniu tego wyroku sąd wskazał, że przepis art. 67k ust. 4 u.p.p. statuuje wydanie tytułu wykonawczego niepochodzącego od sądu i niepodlegającego kontroli innej niż wynikająca z art. 840 k.p.c.

W podsumowaniu tej części rozważań należy w pełni podzielić tezę wyrażoną we wskazanych wyżej wyrokach. Zgodnie bowiem z art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście. W szczególności nie ma zatem uzasadnienia dla niedopuszczalności zastosowania art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. Brak bowiem wyraźnego odesłania do wskazanego przepisu nie stanowi podstawy odmowy merytorycznej obrony przeciwko egzekucji wszczętej na podstawie tytułu wykonawczego wydanego zgodnie z art. 67k ust. 4 u.p.p.²⁹ Przyjąć należy, że w przepisach regulujących postępowanie przed

²⁸ I ACa 1426/15, Lex nr 2486458.

²⁹ Por. H. Frąckowiak, *op. cit.*, s. 240.

wojewódzkimi komisjami (por. art. 67o u.p.p.) nie ma odesłania do odpowiedniego stosowania art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c., gdyż wskazany artykuł nie dotyczy postępowania przed wojewódzkimi komisjami, tj. powództw przeciwegzekucyjnych nie rozpoznają wojewódzkie komisje. Nie znajduje on zatem zastosowania w postępowaniu prowadzonym przez wojewódzkie komisje, lecz w postępowaniu sądowym. Należy zaś przyjąć, że gdyby ustawodawca chciał wyłączyć zastosowanie powództwa z art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. dla kwestionowania określonego pozasądowego tytułu wykonawczego, powinien wyłączyć jego zastosowanie *expressis verbis* w przepisie szczególnym. Odnośnie do tytułów wykonawczych powstałych w postępowaniu przed wojewódzkimi komisjami brak jednak takiego wyraźnego wyłączenia stosowania powództw przeciwegzekucyjnych. W konsekwencji przepis art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. należy w pełni zastosować do zaświadczenia wydanego zgodnie z art. 67k ust. 4 u.p.p. Warto także podkreślić, że art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. ma zastosowanie do tytułów wykonawczych pochodzących od wojewódzkich komisji, tj. powstałych w postępowaniu pozasądowym, jako samodzielna podstawa powództwa. Wbrew zapatrywaniu powoda w sprawie rozpoznawanej przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku³⁰ przepis ten nie podlega zatem zastosowaniu do zaświadczenia wojewódzkiej komisji przez analogię, lecz wprost.

Zauważyć ponadto należy, że zaświadczenie wydane zgodnie z art. 67k ust. 4 u.p.p. stanowi inny dokument, któremu nie nadaje się klauzuli wykonalności, w rozumieniu art. 840² k.p.c. W konsekwencji do wskazanego zaświadczenia przepis art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. znajduje odpowiednie zastosowanie. Powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wydanego na podstawie art. 67k ust. 4 u.p.p. będzie mogło być wytoczone, gdy dłużnik przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego w zaświadczeniu wojewódzkiej komisji wydanym zgodnie z art. 67k ust. 4 u.p.p.³¹

³⁰ Wyrok z dnia 7 lutego 2019 r., V ACa 683/18, Legalis.

³¹ Por. M. Niziński, *Zaświadczenie wojewódzkiej komisji ds. orzekania o zdarzeniach medycznych a powództwo przeciwegzekucyjne*, „Palestra” 2017, nr 6, s. 48.

Wskazać należy, że powództwa przeciwegzekucyjne wprowadzają pożądany element sądowej kontroli nad tytułami egzekucyjnymi powstającymi poza jakimkolwiek postępowaniem, jak np. akt notarialny, w którym dłużnik poddał się egzekucji w trybie art. 777 § 1 pkt 4, 5 albo 6 k.p.c. W przypadku natomiast tytułów egzekucyjnych korzystających z prawomocności oraz powagi rzeczy osądzonej nie jest dopuszczalne ich kwestionowanie w drodze powództwa opozycyjnego określonego w art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. W konsekwencji dłużnik nie może w trybie tego przepisu kwestionować obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym w postaci orzeczenia sądowego³². Natomiast w sytuacji pośredniej, tzn. gdy tytuł egzekucyjny nie pochodzi od sądu, ale powstał po przeprowadzeniu postępowania uregulowanego przez ustawę, jak np. analizowane tu zaświadczenie wojewódzkiej komisji, nasuwa się wątpliwość, czy brak wyłączenia dopuszczalności zastosowania art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. ma racjonalne podstawy. Może to bowiem oznaczać zbędność postępowania prowadzonego przez wojewódzkie komisje, a w szczególności utratę czasu i wysiłku włożonego w to postępowanie przez członków komisji i strony postępowania, w sytuacji gdy następnie, w wyniku powództwa z art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c., sąd pozbawi wykonalności tytuł wykonawczy w postaci zaświadczenia komisji wydanego zgodnie z art. 67k ust. 4 u.p.p. Rozwiązanie to nie zachęca poszkodowanych (pokrzywdzonych) do dochodzenia roszczeń przed komisjami. Sprawców szkody i ubezpieczycieli nie zachęca zaś do rzetelnego uczestniczenia w postępowaniu przed wojewódzkimi komisjami. O ile zatem na gruncie prawa obowiązującego trzeba przyjąć zastosowanie art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c. do zaświadczenia komisji, o którym mowa w art. 67k ust. 4 u.p.p., to warto rozważyć *de lege ferenda* wyłączenie jego zastosowania do tego tytułu wykonawczego. Z drugiej jednak strony warto zauważyć, że orzeczenie komisji (art. 67j ust. 1–5 u.p.p.) nie podlega kontroli instancyjnej (nie ma komisji wyższego

³² Por. A. Olaś, *Komentarz do art. 840 k.p.c.*, [w:] T. Zembrzusi (red.), *Kodeks postępowania cywilnego. Koszty sądowe w sprawach cywilnych. Dochodzenie roszczeń w postępowaniu grupowym. Przepisy przejściowe. Komentarz do zmian. Tom I i II*, Warszawa 2020, Lex; A. Adamczuk, *Komentarz do art. 840 k.p.c.*, [w:] M. Manowska (red.), *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Art. 478–1217*, Warszawa 2021, Lex.

rzędu) ani kontroli sądowej. Istnieją jedynie namiastki środków zaskarżenia w postaci możliwości złożenia przez stronę postępowania umotywowanego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (art. 67j ust. 7 u.p.p.) oraz skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia wojewódzkiej komisji (art. 67m u.p.p.). Obydwa te środki podlegają rozpoznaniu przez komisję, która wydała zaskarżone orzeczenie. Wydaje się jednak, że należałoby zmienić to rozwiązanie przez poddanie orzeczenia wojewódzkiej komisji kontroli instancyjnej albo sądowej, nie zaś kwestionowanie wykonalności tytułu wykonawczego wystawionego przez tę komisję. Ponadto warto rozważyć rezygnację ze skomplikowanych i trudno zrozumiałych przepisów dotyczących tytułów wykonawczych pochodzących od komisji w postaci analizowanego zaświadczenia (art. 67k ust. 4 u.p.p.) oraz propozycji odszkodowania lub zadośćuczynienia przedstawionego przez ubezpieczyciela (art. 67k ust. 8 u.p.p.). Wydaje się bowiem, że wojewódzkie komisje powinny orzekać o wysokości odszkodowania lub zadośćuczynienia i ich orzeczenia powinny stanowić tytuły wykonawcze.

5. Przyspieszenie i uproszczenie dochodzenia roszczeń

Odnosząc się do innych problemów praktycznych dotyczących funkcjonowania w polskim porządku prawnym wojewódzkich komisji do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych, należy mieć na uwadze wspomnianą na wstępie informację NIK, z której wynika jednoznaczna negatywna ocena funkcjonowania wojewódzkich komisji. NIK wskazuje, że funkcjonujący, w założeniu alternatywny do drogi sądowej, system kompensacyjny w zakresie orzekania o zdarzeniach medycznych, nie zapewnił ochrony pacjenta. W szczególności zaś system ten nie zapewnił skutecznego dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia w przypadku wystąpienia zdarzenia medycznego. Jak wskazano w tej informacji, liczba spraw w sądach powszechnych nie uległa zmniejszeniu, zaś czas niezbędny na rozpatrzenie sprawy przed komisjami jest niezadowolający. Ponadto końcowe efekty wydania orzeczenia o zdarzeniu medycznym nie satysfakcjonują pacjentów, o czym świadczy niewielki odsetek zaakceptowanych przez nich propozycji dotyczących kwot odszkodowania

i zadośćuczynienia. Mając na uwadze powyższe krytyczne wnioski NIK, należy odnieść się do sposobu uregulowania postępowania przed wojewódzkimi komisjami, a także odpowiedzieć na pytanie, czy sposób ten odpowiada celowi, jaki wyznaczył ustawodawca, tj. przede wszystkim szybkości działania komisji.

Informacja NIK wskazuje, że celem działania wojewódzkich komisji miało być przede wszystkim zmniejszenie liczby spraw rozstrzyganych przez sądy oraz skrócenie czasu ich rozpatrywania³³. Podkreślono jednak, że cel ten nie został osiągnięty, gdyż określony przez ustawodawcę termin czterech miesięcy na wydanie orzeczenia nie jest w praktyce przestrzegany. Zgodnie z art. 67j ust. 2 u.p.p. wydanie orzeczenia powinno nastąpić nie później niż w terminie 4 miesięcy od dnia złożenia wniosku. Zauważyć jednak należy, że ustawodawca, mając na celu skrócenie postępowania, zbyt rygorystycznie określił termin do wydania orzeczenia, nie uwzględniając tym samym natury postępowania dowodowego w sprawach medycznych³⁴. Zakreślenie czteromiesięcznego terminu do wydania orzeczenia od początku wprowadzenia do polskiego porządku prawnego postępowania przed wojewódzkimi komisjami było założeniem nierealnym. Wynika to przede wszystkim ze stosowania w omawianym postępowaniu odpowiednich przepisów k.p.c., w szczególności w zakresie postępowania dowodowego i doręczeń (por. art. 67o u.p.p.). Powyższe rozwiązanie uniemożliwia zaś szybkie rozpoznanie sprawy. W tym zakresie zgłoszono już wcześniej postulat zmiany przepisu art. 67j ust. 2 u.p.p. i wskazano, że termin ten jest niemożliwy do spełnienia³⁵. Powyższy postulat pozostaje w pełni aktualny. Przeprowadzona zaś kontrola NIK-u jedynie podkreśla istniejący mankament uregulowania postępowania przed wojewódzkimi komisjami.

³³ Por. H. Frackowiak, *Postępowanie przed Wojewódzką Komisją do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych*, Warszawa 2016, s. 29.

³⁴ M. Śliwka, *Wybrane czynniki determinujące działalność wojewódzkich komisji do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych*, „PiMP” 2012, nr 3/4, s. 18.

³⁵ Por. J. Sadowska, *Postępowanie...*, s. 224.

Odnosząc się do szybkości postępowania przed wojewódzkimi komisjami, zauważyć również należy, że trzydziestodniowy termin, w którym kierownik podmiotu leczniczego prowadzącego szpital przedstawia swoje stanowisko wobec wniosku o ustalenie zdarzenia medycznego (por. art. 67d ust. 6 zd. 2 u.p.p.), jest terminem zbyt długim, zwłaszcza z uwagi na określenie czteromiesięcznego terminu, w którym wojewódzkie komisje mają rozpoznać sprawę (por. 67j ust. 2 u.p.p.)³⁶. Nieproporcjonalność wskazanych wyżej terminów przemawia za zgłoszeniem postulatu *de lege ferenda*, ażeby skrócić trzydziestodniowy termin określony w art. 67d ust. 6 zd. 2 u.p.p., np. do maksymalnie 14 dni. Brak jakiegokolwiek uzasadnienia do utrzymania aktualnego *status quo*. Podkreślenia również wymaga, że termin dla podmiotu leczniczego na przedstawienie stanowiska jest terminem ustawowym, tj. nie podlega on przedłużeniu. Podlega on jednak przywróceniu, jeżeli strona uchybiła temu terminowi bez swej winy³⁷.

Zgodnie z art. 67d ust. 5 u.p.p. wniosek niekompletny lub nienależycie opłacony jest zwracany bez rozpatrzenia podmiotowi składającemu wniosek. W związku z brzmieniem wskazanego przepisu stwierdzić należy, że w postępowaniu przed wojewódzkimi komisjami nie znajduje zastosowania przepis art. 130 i nast. k.p.c., który umożliwia wezwanie strony wnoszącej pismo, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym (por. art. 130 §1 k.p.c.). Brak możliwości zastosowania postępowania naprawczego z art. 130 k.p.c. w sytuacji, w której braku uniemożliwiający nadanie sprawie biegu występują w piśmie wszczynającym postępowanie, niewątpliwie stanowi znaczący mankament regulacji analizowanego postępowania. Mając zatem na uwadze szybkość postępowania przed wojewódzkimi komisjami, zasadne wydaje się wprowadzenie regulacji umożliwiającej badanie przez przewodniczącą komisji wniosku o ustalenie zdarzenia medycznego pod względem formalnym. Formalizm postępowania

³⁶ *Ibidem*.

³⁷ Por. W. Broniewicz, A. Marciniak, I. Kunicki, *op. cit.*, s. 119 i n.

związany z obowiązywaniem art. 67d ust. 5 u.p.p., przewidującego zwrot wniosku niekompletnego lub nienależycie opłaconego, nie sprzyja podmiotom składającym wnioski. Należy zatem postulować umożliwienie stosowania do postępowania przed wojewódzką komisją art. 130 k.p.c., określającego skutki braków formalnych pism procesowych bądź uregulowanie wprost w u.p.p. kompetencji komisji w zakresie wezwania do usunięcia braków formalnych wniosku³⁸.

W konkluzji tej części niniejszego opracowania należy podkreślić, że idea postępowania przed komisjami, tj. postępowania, które ma ułatwić i przyspieszyć dochodzenie roszczeń odszkodowawczych przez poszkodowanego pacjenta, zasługuje na aprobatę. Jednakże nie da się nie dostrzec wskazanych wyżej mankamentów i niedoróbek legislacyjnych, na które również uwagę zwraca NIK, a które uniemożliwiają realizację zasady szybkości w postępowaniu przed wojewódzkimi komisjami. Celowe byłoby zatem wprowadzenie wskazanych wyżej zmian w zakresie przebiegu postępowania, ażeby pozasądowy system kompensacji szkód medycznych w pełni spełniał swoją funkcję³⁹.

6. Podsumowanie

W podsumowaniu uwag zawartych w niniejszym opracowaniu podkreślić należy, że wiele wątpliwości odnośnie do przebiegu postępowania przed wojewódzkimi komisjami powstaje przede wszystkim z uwagi na sposób uregulowania tego postępowania, tj. zawarcie regulacji podstawowej w przepisach u.p.p. i jednocześnie odesłanie w art. 67o u.p.p. do odpowiedniego stosowania w zakresie nieuregulowanym enumeratywnie wskazanych przepisów k.p.c. W art. 67o u.p.p. pominięto jednak wiele przepisów k.p.c., które powinny być tam zastosowane. W konsekwencji w licznych wypadkach do postępowania przed wojewódzkimi komisjami

³⁸ Podobnie postuluje M. Śliwka (por. M. Śliwka, *Wybrane...*, s. 8). Tak też J. Sadowska, *Postępowanie...*, s. 124, 125.

³⁹ Por. U. Drozdowska, *O przedmiocie i charakterze prawnym spraw rozstrzyganych przez Wojewódzkie Komisje do spraw Orzekania o Zdarzeniach Medycznych*, „Forum Prawnicze 2019, 5, s. 85, 86.

należy stosować przepisy k.p.c. w drodze analogii⁴⁰. Zasadne wydaje się zatem wprowadzenie stosownych zmian w zakresie przebiegu postępowania, w szczególności przez wyraźne odesłanie do stosowania przepisów k.p.c., które zostały pominięte w art. 67o u.p.p.

Bibliografia

- Adamczuk A., *Komentarz do art. 840 k.p.c.*, [w:] M. Manowska (red.), *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Art. 478-1217*, Warszawa 2021.
- Broniewicz W., Marciniak A., Kunicki I., *Postępowanie cywilne w zarysie*, Warszawa 2020.
- Drozdowska U., *O przedmiocie i charakterze prawnym spraw rozstrzyganych przez Wojewódzkie Komisje do spraw Orzekania o Zdarzeniach Medycznych*, „Forum Prawnicze” 2019, nr 5.
- Informacja o Wynikach Kontroli NIK, Pozasądowe dochodzenie roszczeń przez pacjentów*, Nr ewid. 163/2018/P/18/057/KZD, dostęp: www.nik.gov.pl.
- Frąckowiak H., *Postępowanie przed Wojewódzką Komisją do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych*, Warszawa 2016.
- Frąckowiak H., *Zaświadczenie Wojewódzkiej Komisji ds. Orzekania o Zdarzeniach Medycznych jako szczególny tytuł wykonawczy*, „Studia Prawnoustrojowe” 2014, nr 24.
- Kalak J., *Zaświadczenie wojewódzkiej komisji ds. orzekania o zdarzeniach medycznych jako tytuł wykonawczy – glosa aprobująca do wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 13.11.2016 r. (I ACa 186/16)*, „Arbitraż i Mediacja” 2017, nr 2.
- Karkowska D., Chojnacki J., *Postępowanie przed wojewódzką komisją do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych*, Warszawa 2014.
- Mucha J., *Charakter prawny postępowania przed wojewódzką komisją do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych*, [w:] M. Gwoździcka-Piotrowska, J. Wiśniewski, P. Ziobrowski (red.), *Obszary akademickiej wiedzy naukowej*, Poznań 2012.
- Niziński M., *Zaświadczenie wojewódzkiej komisji ds. orzekania o zdarzeniach medycznych a powództwo przeciwegzekucyjne*, „Palestra” 2017, nr 6.

⁴⁰ Por. I. Kunicki (red.), J. Sadowska, *op.cit.*, s. 142.

- Olaś A., *Komentarz do art. 840 k.p.c.*, [w:] T. Zembrzuski (red.), *Kodeks postępowania cywilnego. Koszty sądowe w sprawach cywilnych. Dochodzenie roszczeń w postępowaniu grupowym. Przepisy przejściowe. Komentarz do zmian. Tom I i II*, Warszawa 2020.
- Postępowanie przed wojewódzką komisją do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych. Komentarz do art. 67a–67o ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta*, red. I. Kunicki, J. Sadowska, Warszawa 2016.
- Sadowska J., *Postępowanie przed wojewódzką komisją do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych*, Sopot 2015.
- Sadowska J., *Tytuły wykonawcze powstające w postępowaniu przed wojewódzką komisją do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych (część I)*, „PPE” 2015, nr 6.
- Sadowska J., *Tytuły wykonawcze powstające w postępowaniu przed wojewódzką komisją do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych (część II)*, „PPE” 2015, nr 7.
- Serwach M., *Odpowiedzialność za zdarzenia medyczne – nowe regulacje prawne*, „Medycyna Praktyczna” 2011, nr 6.
- Serwach M., *Odpowiedzialność za zdarzenia medyczne według nowego prawa – pytania i odpowiedzi*, „Medycyna Praktyczna” 2011, nr 9.
- Śliwka M., *Wybrane czynniki determinujące działalność wojewódzkich komisji do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych*, „PiM” 2012, nr 3/4.
- Ziemiak M.P., *Postępowanie przed wojewódzkimi komisjami do spraw orzekania o zdarzeniach medycznych. Wybrane aspekty*, [w:] E. Kowalewski (red.), *Kompensacja szkód wynikłych ze zdarzeń medycznych. Problematyka cywilnoprawna i ubezpieczeniowa*, Toruń 2011.

Abstract

This article presents selected problems that arise in proceedings before the Committee for Adjudication of Medical Events. First of all author elaborate issues which are connected with executive titles arising in this proceeding. Further consideration concern to accelerate and simplify redress in this proceeding. Comments in this respect have been made in reference to the information of the Supreme Audit Office on the results of the audit of the Committee for Adjudication of Medical Events. The conclusions provide a concise assessment of the functioning of extrajudicial civil proceedings in the Polish legal system, which are conducted before this commissions.